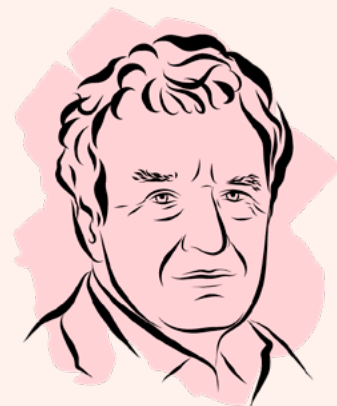

Halleluja, wat is de put van Mozes wonderschoon

Een paar dagen was ik in de voormalige hoofdstad van ons land. Op zoek naar de put van Mozes. Al sinds ik *De Bourgondiërs* van Bart Van Loo had gelezen, een jaar of vier geleden, wilde ik daarnaartoe. Maar op de een of andere manier kwam het er niet van.

Dit keer dus wel. Na een witte Kerst in wat volgens Google AI het groene hart van Frankrijk (La Montagne Bourbonnaise) is, hadden we in de afdaling naar de Lage Landen twee nachten in een voormalig klooster geboekt om de praalgraven van Filips de Stoute, Jan zonder Vrees en Margaretha van Beieren in het Palais des Ducs in Dijon (in de veertiende en vijftiende eeuw hoofdstad van half Europa, inclusief wat later de Lage Landen – en nog weer later België en Nederland – zou gaan heten) te bezoeken. En de put dus.

De jongedame van Google Maps die tegenwoordig met ons meerijs, had moeite om het kunstwerk te vinden. Ze stuurde ons een onogelijk buurtje in, het ene steegje na het andere, en ik meende op een gegeven moment een lichte hysterie in haar stem te horen. Ten slotte dirigeerde ze ons naar een mentale inrichting. Ach, waarom niet? Waar is kunst meer op zijn plaats dan te midden van krankzinnigen? Wij de auto geparkeerd en lopend het gesticht in, langs een slagboom. Het was doodstil, misschien zat iedereen wel achter de tralies. Na nog een kwartiertje zoeken kwamen we bij de Mozesput.

Halleluja.

Uit het boek van de Belgische schrijver Van Loo had ik al begrepen dat de put van een uitzonderlijke schoonheid is. Maar ja, je moet niet alles en iedereen geloven. Dat geldt voor het stikstofprobleem in Nederland (voor driekwart een verzinzel), het geldt voor het klimaatprobleem (flink overdreven), voor de vermeende aantasting van de biodiversiteit (het gaat best aardig met onze natuur) en geldt voor bijna alles, daar ben ik al lang geleden achter gekomen.

Er zijn maar heel weinig mensen met een eigen mening, bijna iedereen praat elkaar na. Neem champagne. Goh, wat is dat toch een heerlijk drankje! Ja hoor, daar betalen we graag 40, 50 euro voor! Kom op zeg, champagne is helemaal niet lekker. Het is zuur, het is peperduur en je krijgt er maagpijn van. Als je dan toch bubbels wilt voor speciale gelegenheden, dan is een glas Crémant de Bourgogne, alweer uit Dijon, veel romiger, zachter en smakelijker.

Of Rembrandt. Iedereen vindt dat een gigant. Ja natuurlijk kon de man schilderen, maar het is zo barok, bijna kitsch. Die *Nachtwacht*, waar *tout le monde* bij kwijlt, die kan toch niet tippen aan *De muzikles* van Vermeer, met dat verbluffende tapijt op de voorgrond, waar de Engelse koning elke dag naar kan kijken (het hangt in Buckingham Palace)?

De put van Mozes overtreft de stoutste verwachtingen. Ruim zeshonderd jaar geleden heeft een groep Vlaamse, Brabantse en Hollandse beeldhouwers hier een groep van zes profeten afgebeeld. De gezichten zijn zo levendig dat je ze bijna wil aanspreken. Dag meneer Mozes, hoe gaat het met u? Die ogen, de plooiën in hun gewaden, de als leer ogende riemen om die gewaden, de schoenen eronder, de vingers waarmee ze teksten aanwijzen in hun bijbels, de gezichten van de engeltjes boven de heiligen (eentje wrijft met zijn knuistje de tranen uit zijn ogen), het is zo godvergeten mooi.

Je kunt bijna voelen dat degenen die dit kunstwerk maakten een Heilige Geest op hun schouder hadden. En nu we het daar toch over hebben: de put van Mozes, plus allerlei andere kunstwerken in Dijon zoals de bovengenoemde praalgraven, zijn gemaakt onder de supervisie van Klaas Sluter. Geboren omstreeks 1350 in Haarlem, daarna via Brussel naar de toenmalige hoofdstad van het Bourgondische rijk getrokken.

Dijon eert 'Claus' Sluter. Hij wordt overal genoemd in het Musée des Beaux-Arts en op de binnenplaats van het voormalig hertogelijk paleis staat een beeld. Alleen wordt nergens genoemd dat hij komt uit wat nu Nederland heet. Maar ja, zo kennen we onze Fransen. Ze hebben Duinkerken, Rijsel en de dino uit Maastricht ingepikt en nooit teruggeven en beschouwen Vincent van Gogh en Kees van Dongen als landgenoten.

Maar het is onbegrijpelijk dat bij ons geen hond deze Haarlemse held kent. Het wordt tijd dat er hier een grote tentoonstelling komt van wat Sluter allemaal in Dijon heeft geschapen.

Waarom kent geen hond hier de Haarlemse held Klaas Sluter?